

борбѣ-тѣ съ партій-тѣ Помпеевѣ, която сполучила да събере войскѣ въ Африкѣ и Испаниѣ.

Заповѣдничество и смърть Цезарева. Кога ся върнѣлъ побѣдител-тъ въ Римъ, сенатъ-тъ веке безъ противеніе правилъ каквото рече той, и го нареклъ заповѣдникъ (повелитель, диктаторъ) до животъ. Цезарь тържествувалъ побѣды-ты си съ богатъ триумфъ, и потачилъ народа съ всякакви зрѣлища въ цирка и амфитеатра; освѣнъ това раздалъ на войници и сиромасы много свои си пары. Съ таково голѣмство той показалъ голѣмо великодушіе, и не направилъ никое зло на врагове-ты си, както правили Марій и Сулла. Той съ все сърдце зель да туря рядъ и миръ въ Римскѣ-тѣ държавѣ, и издалъ нѣколко добры законы. Народъ-тъ былъ благодаренъ отъ негово-то заповѣданіе; нъ мнозина голѣмци и боляре само до едно врѣмя крыли враждѣ-тѣ си. Сенатори-ти ся надумали да убиятъ заповѣдника. На чело на това наговареніе были Кассій и Брутъ. На Брута былъ направилъ много добрини Цезарь; нъ, защото былъ отъ рода на оный Брутъ, който ся прочюлъ съ основание-то на народоправленіе-то, искало му ся да върви по примѣра на прадеда си.

Цезарь усѣтилъ съзаклятіе-то; нъ не щялъ нито да знае за него. Една утрина, въ оный день, въ който было опрѣдѣлено да го убиятъ, Цезарева-та жена, уплашена отъ лошъ сънъ, молила го да не ходи въ сената. Той самъ усѣщалъ себеси растропанъ, нъ па отышълъ. Сборъ-тъ былъ отряденъ да стане на потона у Помпеево-то позорище. Тамъ единъ отъ сговорници-ты станѣлъ да моли заповѣдника за испжденый си братъ, и, кога му отрекли, той уловилъ заповѣдника за тогѣ-тѣ. Това былъ сговорный бѣлѣгъ; сговорници-ти ся хвърлили възъ Цезаря съ ножеве. Той щялъ да ся брани; нъ, кога видѣлъ и Брута съ злосторници-ты, извикалъ: „И ти ли Бруте!“ Завился въ тогѣ-тѣ си, и паднѣлъ мъртавъ до ноги-ты на Помпеевѣ-тѣ статуѣ (44 год. прѣди Хр.).